

Forpligtelse til at give en amerikansk Matros fri Hjemrejse, med Kost eller Kostpenge, til Forhryngs- eller Afmonstringsstedet, der kan være en dansk eller anden europæisk Havn. Selve Bencensellen Hjemrejse eller Hjemsendelse synes lidet at passe herpaa, og en saadan Regel vilde da ej heller være stemmende med almindelig Sædet. Noget andet er det, at der ifølge Traktater med fremmede Lande kan blive Spørgsmaal om at komme ogsaa deres Søfolk til Hjælp ved Hjemsendelse og deslige, forsaavidt de efterlades i danske Havne eller af danske Skibe i Udlandet; i saadanne Tilfælde er det imidlertid det Offentlige, der tager sig af de Paagældende, det er ikke en Forpligtelse for danske Rederier, hvorom der bliver Tale. — Men dernæst maa det bemærkes, at den Hjemsendelse, med Underhold, som der tilstaaes danske Søfolk i de i § 98 omhandlede Tilfælde, nemlig hvor Skibet er forulykket m. m. eller Rejsen har maattet opgives paa Grund af Krig eller uovervindelige Hindringer efter § 91, og hvor en dansk Sømand paa Grund af uforkyldt Sygdom har maattet efterlades i Udlandet, den skal ske til nærmeste danske Havn, det er: til Hjemlandet. Medens det, hvor Kontrakten anses for brudt, er ganske i sin Orden, at den Paagældende faar Krav paa uden Omkostninger at kunne komme til det Sted, hvor han havde Ret til at vente at komme hen, Afmonstringsstedet eller, i Mangel af Bestemmelse herom, Forhryngsstedet — saaledes som foreskrevet i § 86 —, passer den i Loven af 1866 § 39 indeholdte Regel, at Skipperen har Balget imellem at sende den Paagældende til Forhryngsstedet eller til Afmonstringsstedet, aabenbart ikke, hvor Talen er om danske Søfolk, der ere forliste eller paa Grund af uforkyldt Sygdom efterladede i Udlandet. De have billigt Krav paa at komme hjem til Danmark, hvorimod det i mange Tilfælde vilde være lidet stemmende med deres Døds eller Fordel at blive sendte til den maatte fjernt baade fra Hjemmet og fra Afstediggelsesstedet liggende Havn, hvor de ere forhyrede eller efter Kontrakten kunde afmonstres. Ogaa for Rederiet kan det efter Omstændighederne være billigere og bekvemmere at sende de Paagældende til Danmark end til en saadan Havn. — Om den Forskel, der finder Sted imellem § 86 og § 98 i Henseende til den Maade, hvorpaa Forpligtelsen overfor Mandstabet skal fyldestgøres, idet der efter § 86 skal betales Penge medens § 98 tillader at give vedkommende Hjemrejse m. m. in natura, er ovenfor talt. Ogaa denne Forskel har sin naturlige Grund i de forskellige Omstændigheder. Hvor ingen Brøde eller Kontrakts-

krænkelse kan lægges Rederiet til Last, er det rimeligt at gøre det saa lempeligt for det, som muligt, at fyldestgøre Folkenes Krav paa at komme hjem, et Krav, som ikke skal give dem Ret til at staffe sig en Pengesfordel paa Rederiets Bekostning. Derfor foreskriver ogsaa det sidste Stykke i § 98, at den Sømand, der har Krav paa Hjemsendelse, er pligtig til at tage en ham tilbudt Tjeneste paa et dansk, svensk eller norsk Skib, der er bestemt til dansk Havn eller til en Havn, hvorfra det falder bekvemt at staffe ham hjem, forsaavidt den Tjeneste, der bydes ham, ikke er ringere end den, hvori han var forhyret. Naar det hedder: „dansk, svensk eller norsk Skib“, er dette begrundet deri, at det ikke vilde være vigtigt at paalægge Sømanden at tage Tjeneste paa et hvilket som helst Skib. At indskrænke Forpligtelsen til danske Skibe, turde paa den anden Side ikke være nødvendigt; man kan ganske sikkert, uden at træde Paagældende for nær, i denne Henseende sætte norske og svenske Skibe i Klasse med danske. — Forsaavidt § 98 bestemmer, at Hjemsendelsesomkostningerne i Tilfælde af Skibets Forlis m. m. skulle bæres af Statskassen, henvises til hvad tidligere er bemærket ved Lovforslagets § 66.

§ 99 gives Regler for Sømandens Ret til at forlange Udbetaling af den fortjente Hyre, som tildels ere forskellige fra Bestemmelserne i Loven af 1866 § 24. Ligesom denne indeholder § 99 ikke noget om en forhyret Sømands Ret til at faa Forskud paa den ikke endnu fortjente Hyre, og Følgen af denne Tausshed er naturligvis, at han ikke kan gøre saadant Krav, naar han ikke har betinget sig Ret dertil i Forhryngskontrakten. Dette turde være ganske i sin Orden. Vistnok vil den Forhyrede jævnlig kunne have god Brug for Penge til Ekvipering, Betaling af Gæld osv. før Rejsen, men paa den anden Side kan det være forbundet med Betænknelighed at give Sømanden Penge forinden Rejsen tiltrædes, og det maa derfor overlades til de Paagældende at ordne Sagen, som de kunne komme overens om, og navnlig saaledes, at Skipperen faar en Art Sikkerhed for, at den Forhyrede ikke, efter at have modtaget Forskud paa Hyren, bliver borte fra Skibet, naar dette skal affeje. Det gaar derimod ikke an at forholde en Sømand hans fortjente Hyre lige indtil Rejsen er forbi eller Afmonstring finder Sted; han har billigtvis Krav paa at faa i alt Fald en Del af den efterhaanden som den er fortjent. Dette anerkendes ogsaa i Loven af 1866 § 24, men formentlig gaar denne Lovbestemmelse Sømanden for nær, naar den statuerer,